FACE TO FACE

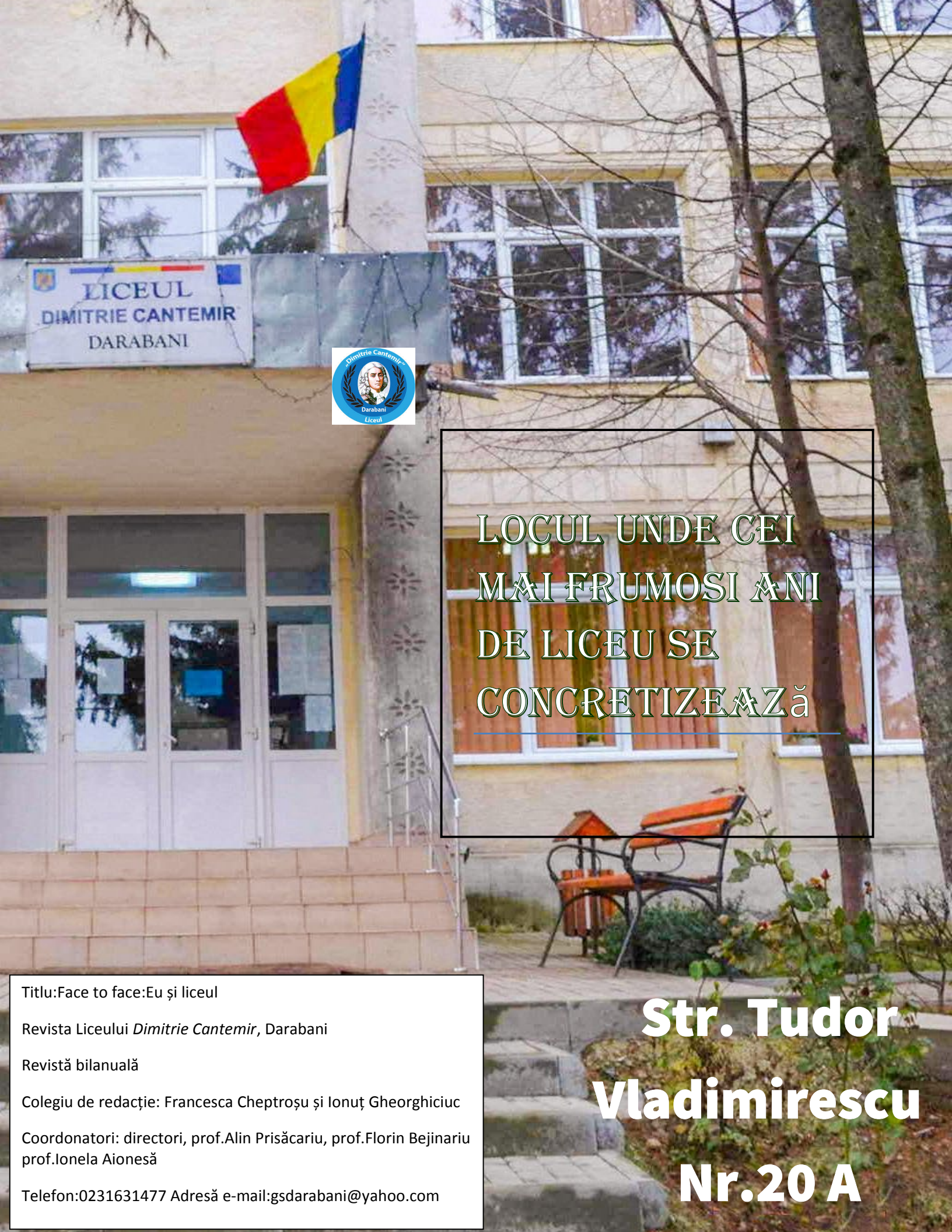
EUȘi liceul

10/26/2020

Ai elevilor Liceului
Dimitrie Cantemir,
Darabani

REVISTĂ ȘCOLARĂ BIANUALĂ

ISSN 2734 – 7079 ISSN-L 2734 – 7079

LOCUL UNDE CEI MAI FRUMOSI ANI DE LICEU SE CONCRETIZEAZĂ

Titlu:Face to face:Eu și liceul

Revista Liceului *Dimitrie Cantemir*, Darabani

Revistă bilanuală

Colegiu de redacție: Francesca Cheptroșu și Ionuț Gheorghiciuc

Coordonatori: directori, prof.Alin Prisăcariu, prof.Florin Bejinariu
prof.Ionela Aionesă

Telefon:0231631477 Adresă e-mail:gsdarabani@yahoo.com

Str. Tudor Vladimirescu Nr.20 A

CUPRINS:

1. Creaţii literare

   Părăsire, Francesca Cheptroșu……...4

   Refugiat, Ionela Aionesă……....5

   Poteca , Andreea Șurubaru…….....6

   Azi nu-i mâine, Mădălina Dron……10

   Biberoane cu lapte, Olivia-Andreea Oistric……..12

   Iluzii prostești, Andreea Șurubaru……14

   Jurnal de pandemie, Gabriela Lînă, Francesca Cheptroșu și Aparaschive Miruna……...18

2. Interviuri:

   Dărăbănenii noștri, exemple de succes, Dumitru -Alexandru Aioanei…….20

   Să o cunoaștem pe șefa…, Dănilă Alexandra……...29

3. Articole

   Omagiu la final de an, prof.diriginte Mirabela Barbacariu de Alexia Iordachi…….....33

   Activităţi, amintiri, proiecte de Alina Dobrincu…….... 35

   Proiecte naţionale, proiecte europene de Ionela Aionesă…….....38

   Liceu modern, educaţie modernă de Alin Prisăcariu.....41

   Viitorul îţi aparţine!, Florin Bejinariu……...42

   Job shadowing day de la spaţiul real la cel virtual, Mirela Străjeriiu……...43

PĂRĂSIRE

de Francesca Cheptroșu

Bisericile sunt atât de goale

Ne vin turiști din alte țări

Spre Meka nimeni nu mai merge

Toți rătăcesc pe vagi cărări

Așa că, Tată, nici iubirea

Nu i-a-mblânzit pe fii Tăi

Nu mai am sânge ca să curgă

Zadarnic Eu pășesc pe mări.

Nu vor minunea cea din spirit,

Ci trupul arde și tot vrea

Palate, vise împlinite,

Niciunul nu vrea cina Mea.

Ca monumente de răbdare

Icoanele în lacrimi frâng

Destinul oamenilor care

Nu mai văd ochii care plâng .

Refugiat

de Ionela Aionesă

Șterg tabloul autentic… de sânge
Și rama și cadrul înroșite profund
M-am tăiat fin în piese mărunte
Bucățile-n brațe ținând.

Șterg totul, și lampa și fierul
Uciderii ample în zori
Din câmpul cu frunzele moarte
Din Prut ieșiseră flori.

Bunicul era de departe
De dincolo, de peste Prut.
Șterg pânza și curăț asfaltul
De urme de sânge și lut.

Cu cât frec mai mult și mai tare
Mai crunt toată zarea o rănesc
Bunicul era de departe…
De unde să mori e firesc.

Poteca

De Andreea Șurubaru

A fost odată un copil.

Doar un copil. Un mic omuleț, fără griji, fără obligații. Se plimba voios pe cărările împânzite de vise și speranțe. Sărea, cânta și chiar se mai și oprea câteodată în loc și se juca cu zânele și pirații ce vegheau grijulii poteca. Nu exista nimic care să îl grăbească. Și a tot continuat așa, zile, luni, poate chiar ani. Nu se știe. Nici măcar copilul nu știa. Căci acolo, în lumea sa fericită, cuvântul cu „t" nu era cunoscut, nu existau unități de măsură care să-i spună cât i-a mai rămas. Doar zâmbet și joacă și pleoape obosite.

Însa niciuna din toate acestea nu mai avea să țină mult. De la un timp, gardienii drumului din care copilului nu-i scăpase nicio părticică neumblată începeau să se disperseze. Ușor, ușor, tot ceea ce fusese odată plin de viață, era acum palid, muribund. Copilul era înfiorat. Chiar și poteca, odinioară fascinantă și vie, era lipsită de personajele ce i-au fost călăuze, doar obrajii, înca roșiatici ai săi fiind o pată de culoare în acest peisaj trist. Și mai era ceva. De fiecare dată când voia să se oprească și să se joace cu iepurii ce încă stăteau pe marginea livezii, o forța străină îl împingea de la spate. Îl simțea, din ce în ce mai aproape, cu cât stătea mai mult în loc și făcea ceea ce îl distra. Îi simțea suflul în ceafă, însă nu știa ce e. Încă.

Odată, crezând că e un prieten de pe marginea drumului ce a revenit și voia să se joace cu el, a început să fugă tot mai tare, râzând, curios totodată și de ce s-ar putea afla de partea cealaltă a pădurii întunecoase ce se întindea în fața lui. A dat de un tărâm friguros, unde se ascundeau, pândindu-l și așteptând momentul oportun să-l înșface, Ziua de mâine, Responsabilitatea și Maturizarea. Râsetele s-au transformat în plânsete, plânsetele în zâmbete șterse. Iar „amicul" l-a ajuns din urma. Căci era el, chiar el. Însuși timpul. El nu aștepta. Nu se oprea. Mergea înainte, indiferent de ce se întâmpla. Timpul își intrase cu totul în drepturi. Iar copilul nostru nu mai era copil.

Dar asta nu a fost tot. Poate că basmul meu ar fi avut un final fericit dacă povestea acestei ființe și-ar fi aflat sfârșitul aici. Însă nicio lecție de viața, nicio legendă, nicio povestioară cu tâlc, fie ea reală sau nu, nu se sfârșește după ultimul punct pus de autor. Oricât de finală ar părea, « sentința" dată copilului nu e ultimul lucru crud pe care a fost obligat să-l suporte. Ci, deși pare absurd, era doar începutul. Începutul a ceea ce noi numim, în mod normal, fără a avea studii de specialitate, viață. Cum a fost pentru el această viață, ei bine, nu ține de mine. Nu ține de timp, sau de orice altceva. Ci ține de cel ce fusese odată copil, și care avea acum o sarcină atât de mare în propriile mâini încă fragede și julite de la atâta joacă.

Poate ca viața lui a fost lungă, sau dimpotrivă. Totuși, la fel ca aproape toate lucrurile de pe lumea asta, oricât ar fi tras de ea, nu ar fi putut-o păstra pentru totdeauna. A trebuit să renunțe, să i-o dea altcuiva. Să facă sacrificii. Însă nu a fost greu, căci era obișnuit să i se ia ceea ce iubea. Fuse pregatit pentru asta, se pare. Cred că toți știm care e finalul adevărat al acestei povești. Nu, nu l-a durut. Mergea liniștit, cu Timpul în spate, pe aceeași poteca. Nimeni nu l-a avertizat că, din nou, ceva important avea să se întâmple. Dar era inevitabil. Începuse să obosească. Nu era pentru prima oară când i se întampla, așa că s-a gândit că ar trebui să facă ce face de obicei. Va ațipi puțin, iar timpul îl va împinge. Asta a și făcut. S-a culcat. S-a culcat, având încredere ca Timpul îl va împinge. Dar s-a întamplat altceva. Gardianul a trecut peste el, lăsându-l în trecut. Și nu pot spune dacă s-a mai trezit. Căci nu sunt capabilă să privesc în spate. Nu mi se permite asta. Dar știu că tot ce fusese odată acolo, acum nu mai era, ca și cum nici măcar nu a existat. Timpul s-a descotorosit de povara a tot ce aparținuse copilului. Poteca era nouă, ispititoare, veselă, ca la început. Doar că nu era aceeași. Aparținea altcuiva. Cortina se trase. Se schimbase decorul. Cărarea era pregatită. Se aștepta un nou copil.

2.Partener de joacă

— Stai! strigă copilul râzând, obrajii roșii și gâfâitul anunțându-l parcă că picioarele ce-i zvâcneau o să cedeze în curând.

Dar mingea roșie nu se opri. În ciuda rugăminților băiețelului, ea se rostogoleaatât de tar, încât părea că vrea să-și ia zborul. Oare chiar asta avea de gând? Copilul era convins că, dacă mai mărea puțin pasul, ar fi putut s-o prindă atunci când se va ridica și să zboare amândoi deasupra văii. Sigur și-ar fi văzut și casa de acolo! Măcar de-ar putea să o încetinească...

Totuși, nu-i stătea în fire să-și facă astfel de planuri fără să-l anunțe și pe el. Făceau aproape totul împreună. Asta era foarte ciudat din partea partenerei lui de joacă. Avea de gând ca, atunci când o să se oprească, să îi ceară socoteală în legătură cu comportamentul ei dubios. Băiatul era sigur că asta nu avea să se întâmple peste prea mult timp, căci valea se va termina, iar mingea, fie că o să vrea, fie că nu, va obosi și se va opri în cele din urmă, dacă nu își va lua zborul cu el. Dar obiectul sferic se învârtea și se tot învârtea, cu o sete nestăpânită. Poate voia să ajungă la o întâlnire importantă a jucăriilor și era în întârziere. Însă, din nou, ar fi trebuit ca el să știe despre asta.

O fugărea de ceva timp, ce-i drept. Oare se jucau prinsa? se întreba copilul. Ea nu-și dădea seama cât alergaseră? Trebuie să fi făcut înconjurul pământului de vreo 3-4 ori, dacă nu de mai multe. Dar, când avea de gând să roage mingea din cauciuc roșu aprins să se oprească și să se joace altceva cu el, căci jocul ăsta devenea enervant, o prăpastie uriașă se ivi în depărtare. Copilul se opri brusc, la o distanță considerabilă de aceasta, însă camaradul său prindea o viteza și mai mare, ca și cum își dorea să cadă în groapa cea adâncă și întunecoasă, unde sigur nu erau băieței cu care să se joace sau alte mingi. Cui i-ar fi placut să trăiască acolo?

— Oprește-te, mingiuță! strigă speriat, pupilele dilatându-i-se de uimire.

— Te aștept pe partea cealaltă! rosti ea.

Contrar așteptărilor, aceasta nu își luă zborul, ci făcuse un salt uriaș peste adîncitura urâtă.

« Normal că o voi urma acolo! » își spuse el. Era prietena lui cea mai bună. Și, în plus, cine stie ce se afla pe partea aia. Sigur era ceva interesant și distractiv, altfel nu l-ar fi chemat si pe el. Însă cum putea să facă asta nu-și dadea seama. Îi lua ceva timp până găsise un loc prin care, dacă avea puțină grijă să nu alunece, era oarecum simplu să treacă. Ce nu face el pentru mingea lui?

Aparențele înșeală însă. După multă vreme, cu mâinile aspre de la atâta cățărat, urcă pe partea cealaltă și fuse întâmpinat de mingea roșie, ștearsă și prăfuită, odată înflăcărată și plină de viață. La vederea lui, sfera se înfioră, dar îi luase ceva să îl recunoască.

— Ai venit, în sfârșit! Hai să ne jucăm!

Vocea ei era firavă și parcă venea de undeva, din depărtare. Cu fiecare cuvânt pe care îl spunea, vocea îi devenea mai *irealã.* Nu-și dădea seama ce vrea să spună prin asta.

— Desigur, minge vorbitoare. Doar că e o problemă. Nu mai știu cum...

Odată ce cuvintele i-au părăsit gura, mingea dispăruse, ca și cum n-ar fi fost acolo niciodata. Dispăruse, și îl lăsase singur. Singur, într-o lume atât de mare. Pe partea prăpastiei pe care nu o cunoștea.

Azi nu-i mâine

de Mădălina DRON

Fragment de roman dărăbănean

Introducere

Toamna îi anotimpul ăla dinaintea iernii. Anotimpul care se simte încă de la primele picături de ploaie reci ca gheața, acele picături care cad ca gloanțele de mitralieră pe pământ și cu atât mai rău pentru tine dacă te afli afară în astfel de momente ne-miloase.

De aceea, cel mai bine este să stai în casă la călduț, cu o ceașcă de ciocolată caldă sau ceai în mână și să asculți cum ploaia ba-te-n geam de ți-l sparge, dar tu, ca om serios ce ești, ai termo-pan și nu duci grija că un astfel de lucru ți s-ar putea întâmpla.

Capitolul 1

Despre mine pot spune momentan că stau la bloc. Și e ok, dar nu prea. Deja e luna Octombrie și când pui piciorul afară te cuprinde acel sentiment de „Cine naiba m-a pus să ies din ca-să?" Dar ce să-i faci..Nu putem sta ascunși pentru totdeauna în bârlog.

Partea cea mai proastă este că lumea deja simte nevoia de a-și folosi soba pentru că, oricât de bun ar fi un calorifer, soba-i baza.

Toată ziulica oamenii cară gențile de rafie pline cu lemne până în casa lor primitoare și plină de gânduri bune (asta până la pri-mul pahar de alcool) și deseori își dau sufletul pe scările blocu-lui, blestemând vremea de afară și faptul că sunt nevoiți să care atâtea lemne pentru a face un foc simbolic ce avea să-i încălzească. Ziua nu este așa mare fum afară, însă noaptea… atucea începe boierimea să pună pe foc la greu și dă start haosului. Și, deși s-ar presupune că ei ar trebui să facă un foc cât să le mențină locuințele la o temperatură adecvată, de fapt, din bietul coș de fum iese cel mai des și cenușiu fum care se îm-preunează cu alte fumuri venite tot de la diverse coșuri sau burlane, cum îmi place mie să le zic. În acel moment, aerul proaspăt de afară este anulat total și o pătură scârboasă de fum plutește peste tot în zona blocurilor.

Îmi amintesc că m-a pus maică-mea într-o seară să duc gunoiul, că doar no, nu este frumos să-l lași la ușă, și cum am ieșit eu frumușel din bloc au început să mă usture ochii, fumul agresiv încerca să dea în mine cu toată splendoarea și să mă înăbușe. Așa că am fugit ca babele după agheasmă și am aruncat gunoiul la tom-

beron, după care m-am întors acasă victorioasă, dar și cam revoltată în același timp. Acum, nu-i bine să judeci, și eu făceam focul, dar nu în halul ăsta încât să iasă fumul non-stop din burlan și să-ți ocupe ție aerul. Pur și simplu, nu sunt o iubitoare de căldură prea mare. Prefer aerul proaspăt și revigorant și nu o căldură care usucă atmosfera locuinței și care te îndeamnă să stai în lenjerie intimă prin casă. Dar, fiecare cu percepția sa asupra unor astfel de lucruri și de aceea mă abțin în a nu-i ocărî oleacă pe ăia care fac focul constant, blocându-mi simțul olfactiv, cât și pe cel vizual dacă tot...

Cea mai interesantă zi a fost aceea în care, ieșind din farmacie m-am izbit de un adevărat urs grizzly (era un bărbat, nu vă impacientați), însă semăna izbitor cu un astfel de urs. Am făcut un pas înapoi și acesta mi-a spus...

Capitolul 2 „Peștii (cu accent pe i) proaspăt, pești proaspăt doriți pești proaspăt sărutmâinușițele pești dacă doriți pești proaspăt".

Privindu-l din cap până-n picioare, m-a bufnit râsul. Purta o căciulă de iarnă cu acoperământ pentru urechi și era îmbrăcat ca un adevărat pescar la copcă. Cizme de cauciuc, pantaloni de fâș cu imprimeu militar și o geacă groasă neagră din piele. Se uita insistent la mine, însă cu o privire gingașă și plină de speranță că, poate oi dori să-i cumpăr lui peștii pe care ,apropo, oare-i ținea în buzunare? Că nu avea cu el niciun bagaj. Însă, cel mai probabil îi ținea ascunși undeva în condiții favorabile mediului lor de viață.

L-am privit zâmbitoare și plină de hotărâre i-am spus că nu, nu doresc pești proaspăt. Bărbatul se întoarse cu spatele și atunci bănuiala mea fusese confirmată. AVEA ÎN BUZUNARUL STÂNG AL HAINEI UN PEȘTE! Cum Dumnezeu? Exact. Fără să vreau am zărit un cap mic de pește cu ochii mari și gura căscată care zăcea în buzunar strivit de greutatea bărbatului.

„Ăsta o face mișto de lume!" mi-am zis.

Biberoane cu lapte

de Olivia-Andreea Oistric

Într-o zi cu soare, stăteam și eu ca tot omul pe covor și mă jucam jocul meu preferat de pe telefonul mamei. Ca să înțelegeți, nu stăteam pe covor pentru că nu am paturi sau scaune în casă, ci pentru că îmi este imposibil să mă sui singură pe ele. Toate sunt IMENSE, URIAȘE! Am vrut de nenumărate ori să discut această problemă cu mama, dar nu cred că înțelege încă ce spun, deși mă străduiesc să mă fac înțeleasă. Poate că vorbesc mult prea repede pentru ea. Offf, părinții... Cum îi crești, așa îi ai!

Cum spuneam. Eram foarte concentrată pe joc, așa că am tresărit și chiar mi-au dat lacrimile la sperietura provocată de soneria asurzitoare a telefonului. Mama s-a grăbit să răspundă, bineînțeles. Norocul omului enervant care a sunat! Pentru că, dacă ea nu ar fi răspuns, răspundeam eu și atunci era vai și amar de el. Eram **nervoasă**, foarte **nervoasă**. Eram atât de **nervoasă**, încât eram în stare să arunc biberonul cu lapte în celălalt colț al camerei. Cred că vă dați seama cât de **nervoasă** eram.

În fine. După ce a terminat de vorbit la telefon, mama m-a luat în brațe:

- Ei bine, e timpul să iei o pauză de la telefon!

M-am uitat urât la ea. Cât de urât am putut eu.

- Oh, haide! Vine Alesia la tine și vă veți juca împreună. Nu te bucuri?

Nu mă bucuram delooc. Nu îmi place de Alesia. Vrea mereu să ne jucăm cu păpușile. Asta nu este o problemă, dar faptul că le schimbă mereu numele în unele oribile, ASTA este o problemă, și încă una MARE DE TOT. M-am uitat mai urât la mama.

- Mofturoaso care ești! O să te continui să te joci pe telefon după ce pleacă ea.

Nu știu de ce a spus-o ca și cum ar fi trebuit să mă bucure vestea. Știm amândouă cât de mult stă de obicei creatura aia mică. Cu siguranță nu o să-mi fac speranțe false!

Mama m-a lăsat pe pat și a plecat să pregătească ceva prăjituri, cu care s-a și întors înapoi și pe care le-a așezat pe măsuță. Mi-a adus și mie câteva. Exact când am luat ultima îmbucătură, clanța ușii s-a mișcat și creatura micuță, de mână cu mama ei, și-a făcut apariția. Avea un zâmbet atât de inocent! Nici nu ai fi crezut că e în stare să pună niște nume așa de ORIBILE unor păpuși așa de drăguțe.

Mama Alesiei a pus-o și pe ea pe pat, lângă mine.Tot ea ne-a adus lădița cu jucării, apoi s-a dus și s-a așezat la măsuță, începând să pălăvrăgească cu mama.

- Haide, începem să ne jucăm cu păpușile? mă întreabă Alesia cu o față pe care se poate observa clar nerăbdarea.

- Bine, fie! îi răspund eu cu jumătate de gură.

Am așezat păpușile una lângă alta și am lăsat-o să-și aleagă ea prima o păpușă, apoi mi-am ales și eu.

- Bine, a spus ea. Păpușa mea este mama, iar a ta este copilul.
- Nu, a mea este mama!
- Ba nu!
- Ba da!
- Ba nu și punct. Ha, am câștigat! îmi spune ea cu o voce triumfătoare și cu o privire plină ură, poate chiar cea mai plină de ură pe care am văzut-o vreodată.
- Fie, păpușa mea e copilul, cedez eu într-un sfârșit. Dar tot eu o voi lua pe Coca.

Coca este poneiul meu de pluș cu coama de culoarea curcubeului și e jucăria mea preferată.

- Ți-am mai zis că o cheamă Curcubeu, nu Coca și că este a amândurora! îmi spune Alesia cu furie în glas.

Ha, asta s-o creadă ea.

- Și eu ți-am zis că o cheamă, de fapt, Coca și că e DOAR a mea !
- Curcubeu!
- COCA!
- CURCUBEU!
- CO-CA!!!

Și acesta a fost momentul în care gura i s-a deschis și corzile ei vocale au fost puse în funcțiune. Înafara faptului că numele gândite de ea erau groaznice (auzi, Curcubeu... ce ponei și-ar dori să aibă numele Curcubeu? NICIUNUL, vă spun eu!!!), țipătul ei era cel mai ascuțit pe care urechile mele au fost nevoite să-l audă vreodată. Și a ținut-o așa până ce mama ei a realizat că nu o să tacă din gură dacă nu vor pleca acasă.

M-am uitat pe fereastră cum se îndepărtau, iar fața mea radia de fericire. Și uite așa, vizita a fost muuuult mai scurtă decât am crezut.

Prin urmare, mi-am putut relua rutina zilnică: jocuri pe telefon și biberoane întregi cu lapte, cât e ziua de lungă!

ILUZII PROSTEȘTI

de Andreea Șurubaru

Întotdeauna o iubire începe cu o prietenie. Nu e nevoie de ritualuri complexe de împletire a destinelor. E de ajuns un simplu bună. Uneori și lucruri mai simple de atât. Ca o privire, de exemplu. O privire și tot universul îți e dat peste cap. O privire și zidurile ce îți înconjurau inima cad, lăsându-te vulnerabilă.

La mine nu a fost așa. A fost spontan. Grotesc. Mi-ai trecut prin față și mi-ai luat inima, lăsând în urma doar o dâră de parfum după care să mă ghidez. Nici măcar nu ți-am văzut fața. M-a cucerit atitudinea ta, vocea ta. Felul în care erai înconjurat de persoane ce își doreau să afle orice aspect al vieții tale. Exact ca mine. Ne aflam în aceeași situație. La fel și, totuși, atât de diferiți. Doi adolescenți populari, ce ar fi trebuit să formeze cuplul popular. Ăsta era idealul. Însă idealul părea să nu fie același în ochii tuturor. Pe atunci, eram doar o fetița răsfățată ce credea că poate avea orice. Și s-a dovedit că pot avea orice, în afară de inima băiatului pe care îl adoram.

E o cruzime să spun că erai ca mine. Nu erai așa. Erai bun, înțelegator, modest. Eu eram aroganta, încrezută, egoistă. Eram genul de fată desprinsă din poveștile clișeice. S-ar putea spune că extremele se atrag, însă procesul de atragere nu a fost finalizat la noi.

Dorința de a te domina, de a te avea doar pentru mine, nu a fost atât de intensă la început. Apogeul a fost atunci când am facut cunoștința cu verdele sălbatic din ochii tăi. Un verde crud, ce părea însă că îmi topește inima și îmi unge sufletul cu bucurie. Eu, regina liceului, răutatea întruchipată, nu puteam recunoaște asta. Nu puteam să arăt că pot fi influențată de cineva. Căci, la vremea aia, mintea mea îmi spunea că am o reputație de întreținut. Așa că am așteptat. Am așteptat, precum o

regină așteptând câștigarea războiului, să vii la mine și să îmi ceri sa fiu iubita ta. Ai venit. Și era de așteptat. Pentru că eram frumoasă, eram dorită de toți băieții. Eram perfectă. Dar nu din toate privințele.

Am acceptat cererea ta. Și a fost frumos cât a durat. Îmi plăcea să mă iei de mână, să mă ții in brațe, să mă săruți. Aproape că mă făceai să îmi schimb atitudinea. Însă, nu pentru mult timp. O fată ca mine nu putea fi văzută mai mult de cinci luni cu același băiat. Și începusem să mă plictisesc de tine. Începusem să stau pe lângă alții, să le accept atenția. De ce să neg? Nu știam ce e iubirea. Nu știam că, odată ce iubești, rămâi cu cel pe care l-ai iubit adânc întipărit pe pereții sufletului. Nu știam că, mai tarziu, tot răul pe care l-am facut va avea să se întoarcă împotriva mea, într-un fel sau altul. Dar am aflat. Și a fost sfâșietor.

Tu, Nicolas, m-ai lăsat liberă. Mi-ai spus că asta nu merge. Că mai bine experimentez, dacă așa îmi place. Mi-ai așternut în cap următoarele cuvinte: « Îmi pare rau, Jess. Dar nu pot fi într-o relație cu o persoana atât de rece. Nu e destul să fii bună cu mine, deși nu ai fost în totalitate. Ci e necesar să te oprești din a-i înjoși pe cei din jur. »El...

Sunetul ascuțit al ceasului deșteptător îmi dă trezirea, reamintindu-mi de faptul că continui sa fiu un actor prost în toată această dramă. Deschid ambii ochi odată, conștientă că dacă îi deschid treptat, așa cum făceam când am fost adusă aici, nu mă voi trezi ca dintr-un vis urât din nou acasa cu tata încercând să ma trezească și cu mama preparând micul dejun. Dar nu mai e de mult așa. Niciodată nu va fi la fel. Decât printr-un miracol. Iar eu nu cred în miracole.

Opresc nervoasa ceasul și ma ridic de pe pat, disturbată din somnul care e probabil prieten tuturor, chiar și mie. În acest caz, ar trebui sa ma simt populară. Nu obișnuiesc sa fiu prea sociabila. Decat cu foarte putine persoane. Si chiar daca as fi, nu prea cred ca as ajunge in topul preferințelor colegilor in materie de prieteni. Pur si simplu nu îmi sta in caracter sa fiu in centrul atenției. Nu sunt făcută pentru așa ceva.

Ma dau jos din pat, iar tălpile mele ating podeaua rece, creând un scârțâit.

Îmi întind corpul amorțit si ma îndrept spre dulapul din cameră pe a carei ușă tronează impunător o oglindă supradimensionată. Îmi privesc expresia in ea si nu vad nimic mai mult decât ceea ce vad in fiecare zi: un chip palid, cu doi ochi căprui deschis cu gene lungi, încercănați în marea parte a timpului, înconjurat de bucle șatene si lungi, ce stau vâlvoi pe umerii mei mici. Nimic special. Poate că e mai bine așa. Poate că ăsta e destinul meu. Să stau in umbră, să observ și să tac. Și să sufăr în tăcere, fără ca nimeni să nu ducă povara protejării mele.

Îmi iau pe mine la repezeală o pereche de blugi albaștrii și un pulover gri. După ce îmi prind parul într-o coada la spate si termin rutina de dimineața, îmi iau lucrurile necesare pentru școală si cobor scările in graba, încercând sa le evit pe cele care scârțâie pentru a nu-mi deranja tutorii. Ajunsă jos, observ că nu e nimeni acasă. Probabil ca « părinții mei » au plecat cu ceva treabă. Cel mai sigur un transport ce a fost oprit la vamă. Ultimul lucru ce mă interesează acum e subiectul legat de acești doi traficanți sau ce or fi ei. Nu m-am interesat niciodată de « locul lor de muncă» si nici nu am de gând sa o fac. În orice caz, sper ca nu capul meu să fie trimis în cutie la adresa asta din cauza unui conflict dintre ei si cine știe ce mafie.

Mă așez la masa si încep să mănânc din binemeritatul meu bol cu cereale când o bătaie în ușă mă face să scap lingura. Împing scaunul în spate indignată si mă îndrept spre ușă, sperând sa nu am vreo surpriză neplăcută.

— Buna ziua... Spune băiatul din fața mea, așteptându-se probabil sa vadă un adult, sau, în cel mai rău caz, fiind speriat de mine. La o privire mai atenta, pot recunoaște ca e foarte atragator, cu acel par de un blond închis si ochii verzui, deci nu ar fi mare brânză dacă s-ar mira de cum arăt.

— Buna dimineața, i-o trântesc eu, inca supărata de faptul ca m-a speriat. Cu ce va pot ajuta?

— Aș dori să semnați aceasta petiție împotriva eutanasierii câinilor fără stăpân. Desigur, daca sunteți de acord, îmi spune el zâmbitor

— Sigur.

Toate ca toate, dar pentru a salva câinii îmi calc si pe orgoliu. Îmi întinde pixul, iar când îl iau mâinile noastre fac contact, acest fapt făcând ca o bomba de scântei să

explodeze în mine. Cum poate avea un om pe care abia l-am cunoscut un astfel de impact asupra mea? Iscălesc pe randul bine delimitat, îi dau pixul iar el îl ia si, împreună cu mapa, il baga in ghiozdan. Se pare ca si el merge la liceul din oraș.
Cum o sa conviețuiesc alaturi de tipul ăsta?

— Mulțumesc, domnișoară. Sper ca ne vom mai întâlni, spune el în timp ce pleca, eu infiorandu-ma la auzul unui compliment din partea *lu*i.

— Cu plăcere! Dacă așa vrea soarta, eu nu am nimic împotrivă, spun, regretând imediat cele zise anterior, in timp ce-mi dau o palmă mintală.

Băiatul misterios părăsește curtea mea cu zâmbetul pe buze, lăsându-mă rezemata de ușă, cu gândul la el.

Și atunci primul cocon de fluture a înflorit în stomacul meu, urmând să dea naștere unei întregi dinastii ce îmi va conduce mintea si trupul
Atunci când l-am întâlnit pe EL...

Jurnal de pandemie

1. de Gabriela Lînă

Ora 6:30 p.m ceva, un sunet ciudat îmi strica somnul.. Off e alarma... AMÂNARE..
Mă pun înapoi în pat… nici bine nu închid ochii … iar suna alarma aia atât de enervantă care în momentul în care o aud îmi vine sa o arunc pe geam 😂
Cu greu mă despart de patul meu :)))
Mă duc la baie și mă spăl pe dinți și fata, eventual mă mai dau cu ceva creme pentru acnee, că, deh ! Cine le suporta?
Merg în bucătărie… Mă uit la ceas să văd dacă am timp să mănânc ceva până începe,, școala".
În intervalul orar 8-14 sunt pe platforme (și nu vă gândiți acum la papuci)
După ore mai fac ceva treabă și mă odihnesc puțin după care ma pun la teme pentru a doua zi prin jurul orei 17 pana la 1 – 2 noaptea.
De ce stau atât de târziu?
Păi cum să nu stau dacă am teme la absolut orice!?
De la mate și romana la care nu îmi ia mult sa scriu... Dar, mai sunt acele ore ,,inutile " cum ar fi sportul, desenul, religia, fizica, istoria la care trebuie să scrii, dar, efectiv, mie nu îmi sunt necesare temele la astea.
În fine.. Trece și aceasta perioadă de studiu intens și dacă mai am timp și mai am persoane dragi mie… on.. vorbim. Dacă nu... o înnebunesc pe Ioana de cap cu mesaje... A, da! chiar m-am amintit.. Trebuie să ii dau o ciocolată :)))
În aceasta perioadă de izolare nu pot spune că m-am plictisit!
Acum abia realizez cine îmi este alături cu adevărat și ma sprijină în orice situație și cine nu. ...
Ajung în pat, verific dacă îmi suna alarma a doua zi și închid ochii...3 minute parcă i-am închis și iar aud alarma.....

Dragă Coronavirus, eu vreau ca tu să fii bun și cuminte și să ne lași sa ne întâlnim cu prietenii noștri!

Eu de pe acum mi-am anunțat familia ca în ziua de 15 mai nu se știe la ce ora ajung acasă și dacă ajung 😂

2. De Miruna Aparaschive

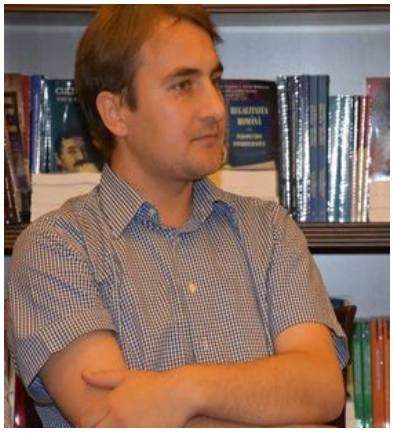
Ora la care mă trezesc în momentul de față în timpul pandemiei este în jurul orei 7:00. Mă trezesc fără alarmă (surprinzător!), în comparație cu zilele când mergeam la liceu. Până să înceapă școala online mă trezeam la ce oră doream, însă nu puteam niciodată să dorm mai târziu de ora 10. Dar, acum încerc să vorbesc despre prezent. Mă trezesc, mă ridic din pat și unul dintre primele lucruri pe care le fac este să deschid fereastra pentru a putea lua o gură de aer curat și rece de afară, apoi, încep să mă pregătesc pentru ore: pun apă la fiert pentru ceai, mă schimb de pijamale, îmi adun cărțile de care am nevoie (în caz că uit să fac asta seara), deschid laptop-ul și aștept vești de la profesori pentru începerea orelor online.

În funcție de pauzele pe care le am între ore mai mănânc câte ceva, mai scriu câte o tema pentru a nu se acumula prea multe și fac asta pana în jurul orei 14:00. Apoi mai fac din treburile casei (curățenie, gătit în funcție de timpul pe care îl am și alte lucruri de acest tip). După ce termin, mă uit la orele pe care le am următoarea zi și încep să le rezolv. În funcție de timpul pe care îl mai am fac și sport, nu zilnic, dar acord jumătate de oră din zi pentru asta cam o dată la câteva zile, uneori consecutive. Bineînțeles că pe lângă toate aceste lucruri pe care le fac, nu uit să comunic cu colegii și cu persoanele apropiate pe internet.

Iar seara, din timpul care îmi mai rămâne mă bucur de câteva videoclipuri de pe YouTube și de conversații cu cei apropiați mie.

Interviuri

Dărăbanenii noștri, exemple de succes

Bună ziua, Dumitru-Alexandru Aioanei, fost elev al Liceului „Dimitrie Cantemir“, dărăbănean cu o carieră deosebită, asistent cercetare la Institutul de Istorie „A.D. Xenopol”, filiala Iași, doctor în Istorie cu o teză, așa cum am citit în presă, despre industrializarea și urbanizarea Moldovei în perioada 1944-1965.

Dragă Alexandru, interviul acesta doresc să-l public în revista școlii la care ai absolvit clasele liceale, revistă căreia i-am dat titlul „Face to face: eu și liceul“. Este o revistă care dorește să înregistreze raportarea elevilor și a foștilor elevi la școală, comunitate, dar și la ei înșiși. Ca atare, prin experiențele tale, pe care sper că ni le vei împărtăși, ne vei descrie drumul maturizării tale profesionale și personale, tocmai pentru ca cititorii noștri să poată să găsească un model de urmat în povestea ta ….

Ai absolvit Liceul *Dimitrie Cantemir*, acum ceva timp, adică în 2008. Ai devenit atunci student al universității ieșene, la Facultatea de Istorie.

- **Cum a fost primul an ca student în Iași, după ce ai venit dintr-un colț al Moldovei, relativ necunoscut ? Ce dificultăți ai întâmpinat și ce surprize frumoase ai avut ?**

Mulțumesc pentru această invitație de a împărtăși câteva gânduri elevilor Liceului „Dimitrie Cantemir”. Nu știu dacă poate nu e prea devreme pentru o astfel de provocare, dar iată că după ce am realizat zeci de interviuri cu personalități din Darabani sau în diferite proiecte de cercetare, acum a venit rândul meu să „dau cu subsemnatul”. Mă bucur și mai mult să aflu că la

Liceul „Dimitrie Cantemir” apare o revistă. Este un lucru extraordinar. O astfel de publicație poate fi, și sunt convins că va fi, un atelier foarte util elevilor care au talent, imaginație și inițiativă.

Am absolvit Liceul „Dimitrie Cantemir” în anul 2008. Nu am fost un elev de zece, pot spune că am irosit, în acea perioadă, multă energie pe lucruri nu chiar folositoare, dar am avut două mari pasiuni, geografia și istoria. La geografie am participat de două ori la faza județeană a olimpiadei, în timp ce la istorie, în clasele a XI-a și a XII-a am descoperit literatura memorialistică din închisorile comuniste. Acest lucru m-a atras definit spre istoria regimurilor totalitare în general și a celui comunist în special. La absolvirea liceului am depus dosar de înscriere la ambele facultăți, la Universitatea „Al. I. Cuza” din Iași și prin jocul mediilor și a clasamentelor am intrat la Facultatea de Istorie.

Nu pot spune că m-am adaptat greu, chiar dacă veneam de acolo de unde „întoarce uliul”, după cum spuneau unii colegi de-ai mei. Au fost câteva elemente care, pot spune că, au facilitat integrarea. În primul rând, eram relativ obișnuit cu orașele mari. Anterior călătorisem de multe ori la Arad sau București, acolo unde aveam rude. În al doilea rând, cunoșteam și Iașul binișor pentru că îmi vizitasem fratele înainte. În al treilea rând, la istorie toți studenții eram cam de aceeași condiție socială. Facultatea de Istorie nu este una în care disparitățile sociale să fie foarte mari între studenți. Primul an a fost unul al descoperirilor și al înfruptărilor din ceea ce înseamnă lumescul vieții de student. În același timp am descoperit și frumusețea vieții academice.

Am dat la Facultatea de Istorie peste o serie de profesori tineri, care au rupt repede barierele dintre noi și ei, care ni se adresau cu „domnul coleg”, și care ne-au arătat că poți fi și un bun specialist, un profesor foarte pregătit dar și un om deschis, sociabil. Era cumva altceva decât ceea ce auzisem despre mediul universitar. Erau oameni deschiși să te ajute și să te îndrume. Se organizau diferite întâlniri formale sau informale, în care se dezbăteau subiecte de istorie, cărți, autori, era un mediu care pe mine m-a făcut să petrec mai mult timp în bibliotecă, pentru că voiam să fiu și eu ca ceilalți de acolo, să mă implic în discuții, să am opinii care să fie luate în seamă

- **Cine te-a susținut în perioada studiilor ? Cine a reprezentat un model de urmat, cine te-a încurajat ?**

Primul sprijin și cel mai important a venit din partea părinților. Nu vorbesc aici de partea materială în mod obligatoriu, pentru că în acei ani s-a închis spitalul, mama mea a fost concediată și au trecut prin momente destul de dificile. Dar mi-au oferit libertate și încredere, două lucruri foarte importante, fără de care greu poți să faci performanță. Părinții nu mi-au sugerat niciodată să mă duc la o facultate care îți „asigură un viitor". Mi-au respectat decizia, iar pentru mine a fost un lucru extraordinar, pentru că am fost lipsit de presiunea pe care ți-o dă frica de eșec. Apoi au fost frații care m-au ajut în feluri diferite. Unul era în Iași și a fost de un real ajutor, cu altul împărțeam pasiunea pentru istorie și era un partener de dialog. În ceea ce privește modelele, au fost câteva persoane în familie care mi-au insuflat dorința de a face performanță și mi-au cultivat o anumită rezistență față de tentația de a mă opri la mijlocul drumului „pentru că e destul", de a mă plafona. Am avut noroc și de câțiva oameni, profesori și cercetători care au avut încredere în mine, mi-au cultivat interesul, mi-au tolerat zburdălniciile și în final au pus cărămizi solide carierei mele.

- **Care au fost experiențele memorabile din perioada facultății care te-au orientat în carieră ?**

O experiență extraordinară a fost pentru mine practica arheologică. Deși eram setat de la început să mă specializez pe istoria comunismului, mi-am dorit foarte mult să merg pe un șantier arheologic. În vara lui 2009 am petrecut două săptămâni la Slava Rusă, o localitate de lipoveni, de lângă Babadag, unde exista un șantier arheologic aflat oarecum la început. Este vorba despre una dintre cele mai mari cetăți romane din Dobrogea, Iibida. Am întâlnit acolo arheologi care predau în Canada, doctoranzi din Polonia sau Franța. A fost o perioadă foarte frumoasă. Ulterior au fost mai multe evenimente care m-au făcut să îmi doresc să nu mă desparte de acest mediu.

Primul contact cu documentele de arhivă este un sentiment greu de descris. Faptul că descoperi singur evenimente din trecut, că lucrezi cu surse, că scoți la iveală personaje și povești mai puțin cunoscute, poate fi ca un microb care să de infecteze pentru totdeauna. Când eram în anul III am participat la o sesiune de comunicări studențești, la București. A fost de asemenea o experiență modelatoare. Am descoperit oameni noi, am întâlnit istorici consacrați precum Dinu Giurescu, care ne ascultau și ne ofereau sfaturi, acesta a fost un moment cheie, care mi-a dat imboldul să merg pe acest drum mai departe. În paralel, unii profesori de la facultate sau cercetători de la Institutul „A.D. Xenopol", m-au implicat în diferite proiecte pe care le derulau.

- **De unde crezi că a venit succesul în carieră ? E o chestiune planificată în ani de zile, sau ține și de alegerile de moment ?**

Nu mă văd un tânăr de succes. Sunt tineri care au făcut mult mai multe decât mine până la vârsta asta. Ce pot să spun sigur este că iubesc mult ceea ce fac și doar îmi urmez pasiunile. După licență am urmat cursurile masteratului „Istoria comunismului din România". A fost primul master de acest fel din țară. Au fost doi ani extraordinari. Am participat la multe conferințe, mergeam în arhive, descopeream lucruri noi. Am întâlnit profesori străini, l-am cunoscut pe Dennis Deletant, unul din cei mai importanți cercetători străini ai comunismului românesc, pe Mihnea Berindei, pe Michael Bordeaux inițiatorul unui centru de cercetare a religiilor din țările comuniste și fost consilier al lui Margaret Thatcher pe chestiuni legate de URSS. Am scris primele studii, unul a fost publicat în revista Institutului de Investigare a Comunismului. Nu a fost vorba despre planificare, lucrurile au venit natural. Toate aceste experiențe au avut un rol formativ foarte important, mi-au dat curaj și încredere să continui. În paralel am fost reprezentant al studenților în Senatul Universității timp patru ani și trei ani membru în Comisia de Etică. Acest lucru m-a ajutat să înțeleg și mai bine cum funcționează sistemul universitar-academic, am legat relații strânse cu profesori din alte domenii, de la care am învățat multe lucruri, inclusiv acela că poți să trăiești din pasiunile tale.

- **Care sunt proiectele în care te-ai implicat după terminarea facultății și ce satisfacții ți-au adus ele?**

Aș putea spune că pentru mine facultatea a durat zece ani, dacă socotim aici și perioada doctoratului. Însă, după anii de licență s-au schimbat multe lucruri. În perioada masteratului și a doctoratului nu am mai avut examene, cu excepția celui de admitere la doctorat. Cursurile erau mai mult niște dezbateri, examenele însemnau prezentarea unor referate. Practic, cea mai mare parte a timpului o petreceam în bibliotecă și la arhive, apoi veneam la cursuri sau la conferințe și prezentam rezultatele muncii. Era o atmosferă de efuziune intelectuală, profesorii ne încurajau să mergem în arhive, să scriem, mediul a fost unul foarte stimulativ, și acest lucru a contat mult.

Doctoratul a fost cel mai important proiect pe care l-am dezvoltat după facultate, dacă putem integra acest lucru aici. Am avut o temă grea, am muncit mult în arhive, și cel mai important, am avut șansa unui stagiu de documentare în Germania. Acest lucru mi-a oferit

accesul la literatura de specialitate din occident, am văzut cum au abordat istoricii străini teme similare și am putut să încadrez cercetarea mea în curentele istoriografiei străine. În paralel am fost implicat în mai multe proiecte de cercetare, unul dintre ele a fost despre colectivizarea agriculturii din România, în care am fost cooptat de istoricul dărăbănean Dorin Dobrincu. Un alt proiect, în care am fost implicat, a avut ca obiect realizarea de interviuri cu profesorii pensionari ai universității pentru realizarea unei arhive de istorie orală în cadrul Muzeului Universității.

Acum doi ani, împreună cu câțiva colegi din Iași și Chișinău am dezvoltat un proiect inedit, la care am ținut și țin foarte mult. A fost vorba despre realizarea unor campanii de interviuri pe Valea Prutului, în România și R. Moldova, despre viața oamenilor pe frontieră. Avem realizate în jur de 100 de interviuri, iar acum căutăm finanțare pentru a le publica

- **Ne-ai putea descrie o zi la serviciu, ca să realizeze micii cititori care sunt responsabilitățile pe care le presupune această profesie ?**

Nu e nimic special în programul de lucru a unui cercetător în domeniul umanist. În vara lui 2017, când am susținut doctoratul, la Institutul de Istorie „A.D. Xenopol" din Iași al Academiei Române, au fost scoase la concurs câteva posturi de asistent cercetare. Am dat concurs și din septembrie același an sunt cercetător aici. A fost o șansă foarte mare, pentru că tot timpul Facultatea de Istorie de la UAIC a avut absolvenți și doctoranzi foarte buni, dar nu în fiecare an au apărut astfel de oportunități.

O zi de muncă poate arăta în trei feluri. În cele mai multe zile merg la birou, citesc și scriu. Cel mai mult timp ia lectura documentelor de arhivă. De obicei facem „incursiuni de pradă" de două-trei săptămâni în arhive, realizăm câteva mii de fotocopii, iar apoi le citim la birou, scoatem informațiile de care avem nevoie, corelăm cu alte surse pentru ca în final să participăm cu aceste realizări la conferințe sau să le publicăm în reviste și cărți. Un alt mod de a petrece o zi „de serviciu" este de a sta în arhive și biblioteci, căutând după surse inedite, sau parcurgând lucrări din bibliografia temei de cercetare. Al treilea mod este participarea la conferințe. Aș putea spune că ultima este cea mai frumoasă parte. În primul rând ai ocazia să valorifici propria muncă, să îți expui ideile și să primești feedback-ul necesar, în al doilea rând cunoști oameni noi sau te reîntâlnești cu prieteni vechi. La aceste evenimente se leagă prietenii personale și intelectuale, se nasc noi planuri de cercetare, idei de cărți sau studii. Ceea ce vreau

să subliniez este că în această muncă nu ai un program fix. Nu pleci de la birou sau de la bibliotecă la ora patru și până a doua zi nu mai faci nimic. Dacă ajungi acasă continui să te uiți pe o revistă, pe o carte de memorii, la bibliotecă poți să stai până seara la opt sau dacă ești în occident până și mai târziu, ai termene până la care să dai articolele spre publicare, ai multe materiale de parcurs, nu îți permiți niciodată să deschizi și să închizi prăvălia la ore fixe. În cercetare nu există program de ghișeu, dacă ai un astfel de orar, nu faci performanță.

- **Care crezi că e utilitatea muncii tale pentru tine, în primul rând și, mai apoi, pentru cei din jur ?**

Întrebarea nu este una ușoară și un răspuns așezat ar putea mânca mult spațiu. Cred foarte mult că istoria este o sursă de cunoaștere cu o valoare pedagogică foarte mare. Dincolo de faptul că ne învață cine suntem, de unde venim, cum ne-am schimbat, cum am ajuns să trăim așa cum o facem acum, o cultură istorică solidă ne ajută să nu alunecăm spre conspirații, spre prejudecăți, ne învață să apreciem ce avem, ne oferă modele și de „așa da" dar și de „așa nu". Istoria cultivă un simț critic, te obligă să pui întrebări și să cauți răspunsuri, nu certitudini. Istoria ne învață că un om care are doar certitudini și care nu își pune întrebări este capabil de cele mai mari grozăvii. Vedem în aceste zile cum tot felul de teorii sunt cultivate în spațiul public, inclusiv de către oameni din învățământ. Teorii care frizează ridicolul și care pică la o minimă interogație logică. Istoria nu înseamnă informație brută, înseamnă educarea unui anumit spirit.

Dincolo de această dimensiune puțin filosofică, putem găsim și utilități practice cunoașterii istorice. De exemplu, poveștile din trecut, conservarea și valorificarea patrimoniului pot atrage turiști, se pot dezvolta afaceri în jurul unor ruine, situri arheologice, castele. Poți aduce la viață produse vechi sau branduri de odinioară. De exemplu, puțin știu astăzi că Botoșaniul a fost înainte de 1940 un puternic centru comercial, că era considerat orașul mezelurilor și al făinii, că morile sale de grâu erau celebre în toată țara, că exista o marcă celebră de bere. Dacă studiem aceste lucruri, le face cunoscute publicului, unii antreprenori pot să lege afacerile lor cu această tradiție și să readucă la viață o parte din ele. Botoșaniul este un centru important și astăzi în industria cărnii, dar nimeni nu dezvoltă asta ca pe o marcă identitară locală și nimeni nu valorifică tradiția în această direcție. Ori vedem că în alte spații acest lucru se întâmplă cu succes. Mergem în străinătate, vizităm locuri și mâncăm produse tocmai pentru că în spatele lor

sunt niște povești. Cu ceva cultură istorică am putea și noi să facem acest lucru. Dacă nu ne cunoaștem istoria și nu ne cultivăm patrimoniul asta nu înseamnă că nu avem.

- **Crezi că utilitarismul de fiecare zi, pe care-l presupune orice serviciu, se îmbină obligatoriu cu plăcerea, cu satisfacția realizării unui lucru de excepție ?**

Pentru a performa este obligatoriu ca utilitatea de zi cu zi să se îmbine cu plăcerea. Puterea, energia de a merge mai departe vin din satisfacția realizării unui lucru de excepție, din sentimentul de împlinire. Când lucrezi din pasiune, din plăcere, viața ta se confundă cu profesia, sunt unul și același lucru, iar sentimentul de uzură îți este străin. Am cunoscut tineri foarte capabili care au renunțat la a mai face performanță pentru că nu au mai simțit motivație. Nu este un lucru mai frumos decât sentimentul că te regăsești în ceea ce faci, indiferent de profesie. Dacă ești dedicat te dezvolți mai ușor, deprinzi mai repede noutățile din profesie, încerci mereu să fii mai bun în ceea ce faci.

- Ai vreun proiect, vreo lucrare foarte dragă ție, din cele realizate până acum ? Dacă da, explică-ne care este tema acesteia și care este experiența care te leagă afectiv de aceasta.

Sunt la început de drum și nu am adunat atât de multe lucrări. Evident că cea mai dragă îmi este cartea care a fost publicată pe baza tezei de doctorat „Moldova pe coordonate economiei planificate", publicată în 2019 la editura Cetatea de Scaun din Târgoviște. Este o carte care oferă o altă istorie a comunismului, care încearcă să pătrundă în interiorul mecanismelor de funcționare, să descoase politicile economice și urbanistice, să analizeze impactul social, să pună sub lupă dimensiunea regională a tuturor acestor variabile. Coordonatorul tezei a fost convins că nu voi reuși ce mi-am promis, dar mi-a dat libertate totală de acțiune și la final s-a recunoscut „învins". Pe lângă această carte și studiile din cadrul temelor de plan de la Institut, axate pe Războiul Rece, țin foarte mult la acest subiect al vieții pe frontieră, unde am câteva contribuții.

- **Ai planuri de viitor ? Vrei să ni le împărtășești ?**

Toată lumea are planuri de viitor. Voi continua să mă ocup de relațiile României cu Marea Britanie după 1945, de emigrația română anticomunistă din Anglia, de românii care au lucrat la BBC în timpul Războiului Rece. În toamna lui 2019 am petrecut trei săptămâni în arhive

și biblioteci din Londra, în cadrul unui stagiu pe de documentare. Am strâns foarte mult material inedit pe care doresc să-l în valorific în continuare.

Un alt proiect are legătură cu tema mea dragă, studiul frontierelor. În această vară am devenit membru al Romanian Young Academy, unde am fost admis cu un proiect de cercetare ce se va desfășura în următorii trei ani. Titlul proiectului este „Viața cotidiană pe frontiera cu URSS. Propagandă, ostilitate și cooperare". Proiectul își propune să realizeze studii de istorie orală de o parte și alta a frontierei pe Prut, pe sectorul cuprins între Darabani și Ștefănești. Zona de nord-est a județului Botoșani are multe povești de spus, sper ca pe unele din ele să le scot la lumină prin acest proiect.

- **Te-am văzut într-o zi întâmplător pe stradă; așa a venit și ideea interviului și, spre încântarea mea, disponibilitatea ta de a mă ajuta în editare, unde ai multă experiență. De unde a venit pasiunea de a scrie și de a-i ajuta pe ceilalți ?**

Nu pot spune că a fost un moment în care am spus că din acest moment mă apuc de scris, pentru că asta îmi place. Acest lucru a venit în timp. Munca de la Darabaneni.ro a fost una foarte utilă, a fost ca un fel de ucenicie pentru mine. Nu pot spune că există o pasiune anume pentru scris. Am dezvoltat parțial această aptitudine, dacă ea chiar există, pentru că am vrut să transmit ce gândesc și ce cred despre anumite lucruri. În plus, cercetarea istorică te obligă să scrii.

În ceea ce privește editarea, aici trebuie să fac unele corecții. Nu mă pricep prea mult la editarea textelor, la corectură, nu am ochi de literat. Eu însumi am probleme cu propriile texte și îmi exploatez prietenii să le citească și să le corecteze. Dar cred că pot avea niște opinii legate de conținut, de idei care merită puse în practică, de subiecte care trebuie abordate. Îmi plac oamenii cu inițiativă, îmi plac tinerii, elevii care ies din zona de confort și așa cum alții au avut încredere în mine și au investit timp, energie, resurse, trebuie să întorc și eu aceste lucruri celor care vin din urmă. Știu cât este de important ca entuziasmul adolescenței să fie cultivat frumos, poți câștiga sau pierde un destin pentru totdeauna.

- **Am observat că vizitezi spațiul natal. Se întâmplă să revii des, ești nostalgic, sau te determină anumite necesități familiale ? Cum găsești orașul după atâția ani și ce crezi că ar trebui să facă dărăbănenii pentru a avea condiții mai bune de viață ?**

Revin des acasă, la Darabani, e adevărat că Iașul nu este foarte departe. Nu e vorba de nostalgie, nu sunt la vârsta la care să vorbesc despre asta. Vin acasă pentru părinți, pentru oamenii în mijlocul cărora am crescut, vin să mă întâlnesc cu foștii profesori. Mă regăsesc în această lume a oamenilor simpli. Orașul s-a schimbat destul de mult deși mai sunt numeroase lucruri de făcut. Este adevărat că unele mentalități se încăpățânează să rămână, dar sunt convins că vor dispărea și ele. Pentru a avea condiții mai bune de trai dărăbănenii trebuie să învețe să devină o comunitate. Trebuie să-și iubească orașul natal și să se implice în dezvoltarea lui. Trebuie să fie critici cu edilii și să nu-și dea votul oricui și oricum. Inițiative precum Zilele Nordului sau Darabaneni.ro au scos orașul din umbră. Avem nevoie de mai multe idei de acest fel. Avem nevoie ca oamenii de afaceri să fie mai activi în viața orașului, avem nevoie să implicăm dărăbănenii de departe în dezvoltarea orașului. Eu sunt la început de drum, dar avem dărăbăneni cu performanțe uriașe în multe domenii de activitate. Experiența, cunoștințele și resursele lor pot fi, deopotrivă, modele și mijloace pentru a face viața dărăbănenilor mai bună.

- **Dacă ar trebui să dai indicații pentru o viață mai bună, conform experiențelor tale, ce i-ai sfătui pe elevi și profesorii de la *Liceul Dimitrie Cantemir* să realizeze?**

Nu cred că sunt în măsură să dau indicații. Cred însă că este foarte important să nu fim autosuficienți. Nu știu dacă există o rețetă a succesului, nu sunt un fan al cărților de dezvoltare personală. Aș avea totuși un mesaj pentru elevii liceului. Visați, îndrăzniți, munciți și fiți disciplinați, doar așa o să puteți ajunge un istorici citiți, fotbaliști la o echipă de Champions League sau IT-iști milionari. Altfel, o să vă plângeți mereu că patronul vă exploatează, în fiecare releu de telefonie o să vedeți o antenă 5G care vă microcipează, o să fiți convinși că Bill Gates are o răfuială specială cu românii ortodocși sau că sub Munții Bucegi este un oraș în care Decebal și Zamolxe pregătesc un război contra ungurilor. Călătoriți, descoperiți lumea, dar fiți responsabili cu voi, cu cei din jur, aduceți acasă idei noi, fiți moderni dar nu uitați de tradiții

Să o cunoaștem pe șefa ….

Bună ziua, Alexandra Dănilă.

Iată, am azi bucuria de a te felicita din cel puțin două motive: ești șefă de promoție a liceului nostru pentru perioada 2016-2020 și, totodată, ești cea care a abținut cea mai mare medie la bacalaureat 9,96.

- **Cum te simți acum?**

Cred că potrivit ar fi cuvântul: *liniştită! Pentru moment!*

Am foarte multe alte întrebări pentru tine, însă aș dori să începem cu unele generale, pentru ca cititorii să te cunoască mai bine…

- **Ce profil ai urmat în liceu?**

R. Am absolvit la profilul Real, specializarea Matematică-informatică, însă în clasele a IX-a şi a X-a am fost elevă la specializarea Ştiinţe ale naturii.

- **Cum ți s-a părut liceul din Darabani? Ce ți-a plăcut aici cel mai mult, în perioada studiilor liceale, și ce ai schimba?**

R. După părerea mea, Liceul „Dimitrie Cantemir" Darabani este o şcoală în care îşi pot găsi locul elevi cu aspiraţii care acoperă o plajă foarte largă. Este un loc în care poţi întâlni, pe aceleaşi holuri, elevi cu pretenţii şi rezultate olimpice la nivel naţional, alături de elevi visând la promovare şi la un loc în peisajul economic al Europei Vestice. Dacă aş

asocia un singur cuvânt Liceului „Dimitrie Cantemir" Darabani, atunci cred că acest cuvânt este: „eterogen", cu toate semnificaţiile pe care le asociază DEX-ul acestui cuvânt. Ce mi-a plăcut? Aproape tot! Şi asta pentru că nu cer celor din jur, mai mult decât pot ei să ofere. Şi, evident, nu aş schimba nimic! Trecutul trebuie acceptat şi asumat! Dacă aş vrea să schimb ceva, este ca şi cum aş încerca negarea unor momente ale propriei existenţe!

- **Crezi mai mult în educația prin intermediul școlii, formală, sau în ținul autodidact?**

R. Un sistem de educaţie sănătos, trebuie să te înveţe să înveţi. În momentul în care ai plecat de pe băncile şcolii trebuie să ai competenţe autodidactice. Educaţia formală, este necesară,dar nu şi suficientă. În zilele noastre tehnologiile se dezvoltă într-un ritm exponenţial şi nevoile educaţionale ale individului nu mai pot fi acoperite de educaţia formală. Fără capacităţi autodidactice nu ai nici o şansă de a rămâne pe piaţa muncii, indiferent de zona acesteia.

- **Ce experiențe din perioada liceului te-au format, te-au făcut așa ambițioasă și pregătită pentru carieră –concursuri, discuții, experiențe - ?**

R. Contactul dur cu limitele fiinţei umane. Şi fără a fi răutăcioasă, nu vorbesc de contactul cu propriile limite!

- **Ai vreun program de lucru general, pe care îl adaptezi în funcție de necesitățile zilnice? Care ar fi acela?**

R. Învăţ atunci când am dispoziţia necesară. Şi de regulă am această dispoziţie!

- **Formația ta școlară, am spune, este dual: ai urmat și profilul chimie - biologie, timp de doi ani, apoi te-ai transferat la matematică – informatică. Cum justifici această alegere pentru studiu și, eventual, carieră?**

R. Am rămas pe teritoriul profilului Real. Vorbim deci de o dualitate relativă! Poate, odată, voi fi interesată şi de ştiinţele umaniste! Sunt convinsă de necesitatea acestora. Toate însă, la timpul lor.

- **Care e parcursul profesional pe care îl vei urma? Ce vise ai, acum, la începutul carierei universitare?**

R. Viitorul este sinonim cu tehnologia informaţiei! Cu toţii suntem, sau vom fi, puncte, mai mult sau mai puţin distincte, într-o lume dominată de coduri binare! Cine nu înţelege, plăteşte! Îmi doresc să fiu printre cei ce încasează facturi, nu printre cei care le plătesc!

- **Cum crezi că va arăta viața ta peste 10 ani? Ce lucruri dorești să realizezi în viața profesională, în carieră, dar și în viața personală?**

R. Sper să fiu o fiinţă normală, într-o lume normală! În profesie - vreau să contez! În viaţa personală - sper să îmi pot păstra verticalitatea! Să fac compromisuri cât mai puţine!

- **Cum vezi relația ta cu spațiul natal după finalizarea studiilor?**

R. Zestrea mea genetică, acoperă un spaţiu paneuropean! Mă voi simţi acasă oriunde!

- **Crezi că pentru a atinge succesul ai nevoie de un mentor , de multă muncă sau de ajutor de la Dumnezeu?**

R. Succesul este o noţiune relativă! Nu vreau să cad în capcana misticismului, dar uneori simt că sunt parte a unui mecanism extrem de complex, a cărui arhitectură depăşeşte înţelegerea noastră! Prin urmare, nu este logic să vorbim de ajutor de la Dumnezeu – mai degrabă, trebuie să vorbim de roluri pe care le-am primit, într-o piesă de teatru, ce se încadrează într-un curent literar, care, din fericire, a scăpat de analiza lui Manolescu!

- **Ce mesaj ai transmite elevilor din primii ani de liceu?**

R. Nu irosiţi inutil timpul! Fiecare a primit, de la Dumnezeu, un număr mai mare sau mai mic de zile, luni, ani! Nimeni nu vă poate da nici o secundă în plus! Depinde de voi la ce folosiţi fiecare moment al vieţii, în folosul sau spre paguba voastră! Să nu vă imaginaţi cumva că am ajuns la concluzii de factură filosofică! Am ajuns doar la sfârşitul vieţii de liceană!

- **Ce întrebare ai vrea să ți se adreseze, ce ai mai vrea să ne spui? Sigur, ceva esențial și …genial…ca întotdeauna….**

R. Îmi este teamă de întrebări, pentru că nu ştiu dacă sunt pregătită să primesc răspunsuri! Cunoaşterea nu este un dar, cunoaşterea este un blestem! Puţini sunt cei care nu sunt striviţi de povara adevărului! Şi totuşi, suntem datori faţă de noi înşine, să căutăm adevărul!

OMAGIU LA FINAL DE AN...

de Alexia Iordache

„Este nevoie de o inima mare pentru a forma mințile mici...”

Îmi amintesc de prima zi de liceu, cunoşteam vreo 5 colegi, dar eram atât de curioasă de ceilalţi, dar cel mai mult de cine imi va fi Diriginta și cum e viața de licean... Pot spune ca a fost un moment unic cand am vazut intrând in clasa o Doamna Profesoara extrem de frumoasă, înaltă, stilată și serioasă!

O Doamna Profesoara, care,ajunăa in fața catedrei și-a ridicat privirea caldă si mi-a zâmbit! Un zâmbet care și acum mi-a rămas in suflet! Pe parcursul acestor 4 ani i-am cunoscut frumusețea interioară,rară în această lume... O Doamnă extem de frumoasă cu un caracter pe masură, cu o sensibilitate deosebită, cu mare drag de oameni și de carte, ce a reușit să mă facă să iubesc limba engleză și să-mi doresc să îi fac și pe alții să o iubească. O Doamnă căreia tot timpul i-am admirat eleganța, calmul, zâmbetul care îi lumina chipul, atunci când reușeam să duc sarcinile la bun sfârșit. M-a învătat cum să păşesc în viată, cum să privesc mereu spre înăltimi, cum să iert, cum să devin o elevă apreciată. Mi-a luminat drumul atunci când păşeam prin întuneric, m-a învățat să mă compar cu mine, astfel incat sa imi inving propriile limite și să mă autodepășesc, dar să înțeleg importanța acestei competiții... M-a învătat că respectul se câştigă; m-a învătat carte „mai mult” decât mi-aş fi imaginat şi, pentru acest „mai mult” va avea parte de caldă şi veşnică recunoştintă din partea mea. Mi-a aratat ce inseamna sa fii Om, dar, mai important,

cum sa devin Om! Lecțiile dumneaei au fost întotdeauna o muzică pentru urechile mele. Au fost florile care îmi ofereau nectarul menit să îndulcească amarul vieții… Am învăţat de la Dumneaei să nu spun niciodată „nu știu”, pentru că anulează orice şansă de a avea succes!

Vă mulţumesc pentru că ați avut încredere în mine. Vă mulţumesc pentru aplauzele din timpul pieselor de teatru din liceu… acolo a luat naştere actrița din mine.

Vă mulțumesc pentru fiecare sfat, zâmbet și fiecare efort depus pentru mine... Acum realizez cât de încăpător și frumos poate fi sufletul unui om! Cine știe câte curcubeie de timp vor mai trece până voi mai întâlni o astfel de Doamnă...cu un spirirt meditativ, un potențial formator greu de găsit într-o epocă.... și într-o viață!

Vă mulțumesc pentru că m-ați învățat că orice dificultate are drept miza un viitor strălucit! Au existat și situații în care o notă mică la engleză mi-a adus lacrimi în ochi, însă nu aș fi stiut niciodată cât de frumos este cerul dacă nu ar fi avut nori pe el!

Clasa a XII-a C, ăștia am fost noi... Niște suflete adolescentine pline de emoții, pregătite pentru o nouă etapă din viața.. Am incercat mereu să ne facem loc printre obstacole! Laitmotivul zilelor noastre a fost simțul umorului, care ne-a ghidat pașii cu repeziciune spre deznodământ. Curioși, puternici, vorbăreți și zgomotoși, extravertiți si sinceri, am căutat mereu să ne păstrăm optimismul și să le amintim tuturor că, mai întâi de toate suntem adolescenți, și că prin zbuciumul nostru, vom munci și vom demonstra că nimeni și nimic nu ne poate învinge. Viitorul nu este un impediment al relației noastre pentru că vom rămâne mereu uniți prin gând și suflet. Chiar dacă ultima pagină a fost scrisă doar pe jumătate şi povestea a rămas fără final, sperăm ca autorul cărții, destinul, să ne conducă pe fiecare către rolul pe care ni-l dorim.

Regret că cele mai frumoase 4 luni ale unui absolvent au fost șterse din jurnalul acestei călătorii, dar, mai ales, regret faptul că nu am putut simți fericirea și mândria strigătului de ,,Absolvent!”. Această perioadă a liceului m-a definit și mi-a oferit cel mai de preț cadou, oamenii!!

Astăzi, cu emoţie, nostalgie, zâmbete pe ici, pe colo şi câteva lacrimi care-mi tremură printre gene, imi ,,depăn“ cu drag frumoasele amintiri gravate în inima mea! Pentru mine, acum începe viaţa , o viaţă a cărei bază am format-o alături de Dumneavoastră in aceşti 4 ani și mi-ați demonstrat că totul ține de motivație și ambiție, iar succesul vine atunci când perseverezi!

De acum, totul va depinde mine, de cum vreau eu să îmi construiesc “clădirea”!!

Pentru toate acestea vă datorez tot respectul meu și mă plec în fața dumneavoastră, Doamna Dirigintă, spunandu-vă : ,,Vă mulțumim pentru tot! Veți avea mereu un loc special in inima mea!“

ACTIVITĂȚI, AMINTIRI, PROIECTE

Consilier educativ,

Prof. Alina Dobrincu

La nivelul fiecărei unităţi de învăţământ, la propunerea directorului, este ales un cadru didactic titular care să aibă atribuţii privind activitatea educativă, numit consilier educativ. Așa că, în anul 2016, am primit și eu această titulatură, spre marea mea surprindere. Este drept că-mi plăcea să organizez activități la nivelul Catedrei de limba franceză, că încercam să implic mereu cât mai mulți alevi, dar, nu mă așteptam ca, de la acea dată toate activitățile educative să fie sub îndrumarea mea. Însă, cu grijă și perseverență, ,,am păşit" încrezătoare pe acest drum. Greu a fost la început, elevii nu se simțeau prea motivați, însă, calmul şi răbdarea mea cu ei și faptul că mereu am încercat să le explic că toate aceste activități educative contribuie la formarea lor profesională, i-a făcut să fie mai încrezători şi, astfel, într-un timp scurt, la prima activitate organizată cu ocazia Zilei Europene a Limbilor, s-a implicat un număr mare de elevi. De la acea dată am menţinut întotdeauna o bună comunicare didactică, elevii fiind constant informaţi cu privire la organizarea acestor activităţi, i-am antrenat în cadrul lor, iar un punct forte, pe parcursul acestor 4 ani, l-a reprezentat colaborarea fructuoasă şi deosebit de armonioasă cu un grup de câțiva elevi din clasa a X-a, a XI-a și a XII-a (doi dintre ei fiind deja studenți) pe care i-am avut permanent colaboratori şi alături de care

am iniţiat activităţile educative, venind, astfel, în folosul elevilor din întreaga şcoală. La fiecare activitate s-a muncit mult, s-a dedicat mult timp, însă, mereu am avut parte de sprijinul şi înțelegerea domnilor directori, iar, în ciuda tuturor piedicilor apărute (lipsa unui buget alocat realizării activităților, dezinteresul unor profesori în implicarea în activităţile extraşcolare, pe motivul deranjării programului orar), activitățile au fost realizate cu success. Anual, activitățile sunt multiple, de la „Ziua europeană a limbilor”, „Balul bobocilor”, „1 Decembrie”, „Crăciunul-darul bucuriei”, „24 Ianuarie” , 15 ianuarie- ziua poetului nostru nepereche ,la „Balul absolvenților”, încercăm să aducem ceva nou și să surprindem cadrele didactice și elevii. O activitate mult așteptată de copii și cu impact emoțional asupra lor, mereu a fost cea dedicată zilei de 1 Decembrie, întrucât Marea Unire din 1918 a fost şi rămâne o filă miraculoasă a istoriei româneşti.

Activitățile de voluntariat sunt pe placul elevilor dorind să aducă zâmbete pe fețele copiilor defavorizați, măcar în prag de sărbătoare. I-am învățat să utilizeze impresiile și emoțiile trăite, în formarea lor, dezvoltându-și, pe mai multe planuri, personalitatea .

O activitate de succes a fost și ,,Balul Absolvenților” la care am muncit, toți cei implicați, trup și suflet, pentru ca absolvenții să-și amintească totul cu drag, cu emoție, cu nostalgie , dar și cu zâmbete ascunse și lacrimi.

Consider că toate activitățile extrașcolare sunt foarte importante pentru dezvoltarea armonioasă a copilului. Studiile de specialitate susțin că acestea ajută elevii la formarea unei atitudini pozitive față de învățare, aceştia au performanțe școlare mai ridicate, li se formează abilități practice diversificate, dar și strategii adecvate de rezolvare de probleme. Pe lângă toate acestea, activitățile extrașcolare acționează și asupra stimei de sine, iar sentimentul de împlinire este mult mai ridicat. Ele ocupă un loc important în ansamblul influențelor educative. Participarea la acest tip de activități lărgește orizontul cultural al elevilor, completând cu noțiuni noi volumul de cunoștințe însușite în cadrul orelor de curs. De asemenea, constituie un mijloc de formare a competențelor, contribuie la educarea morală, estetică a elevilor, diciplinându-le acțiunile și extinzându-le orizontul cultural-artistic. Activitățile extrașcolare reprezintă un

mijloc de formare a deprinderilor elevilor de a-și folosi, în mod rațional, timpul liber, sunt propice manifestării spiritului de independență și inițiativă.

PROIECTE NAȚIONALE ȘI EUROPENE

de Prof. Ionela Aionesă

Proiectele în care s-a implicat Liceul *Dimitrie Cantemir* Darabani nu au fost puține, și, sperăm, de-a lungul timpului vor fi din ce în ce mai variate. De fapt, cred că fiecare catedră, dacă nu fiecare profesor ar putea avea un proiect, pe care să-l coordoneze pentru a moderniza viziunea asupra educației din liceul nostru, pentru a-i da o notă personală. În această scurtă prezentare vom evidenția doar câteva dintre ariile de interes la momentul actual ale liceului, proiecte în care implicarea elevilor, a părinților sau a altor instituții locale este necesară.

PNDL sau *Planul Național de Dezvoltare Locală* se realizează la nivelul comunității, inclusiv al liceului. Din fericire, edilii dărăbăneni au considerat că modernizările care sunt necesare liceului au nevoie de susținere financiară adecvată, astfel încât o mare parte din sumă a fost alocată pentru această instituție. Însă detalii despre acestea vor evidenția, fără îndoială, punctual şi eficient, după cum îl cunoaștem, directorul instituției, direct responsabil pentru obținerea și implementarea proiectului, prof. Alin Prisăcariu.

Proiectul *Rose, Viitorul îţi aparţine!* este coordonat de directorul adjunct, prof. Florin Bejinariu; a repreyentat o experienţă benefică pentru liceu, atât la capitolul pregătire, cât şi la achiziții. Fără îndoială, exercițiile suplimentare, deschiderea profesorilor, absența „ameninţării" notelor a reprezentat un plus de curaj pe care elevii liceului l-au fructificat. Atât pregătirea remedială, cât şi pregătirea pentru bacalaureat au fost realizate sâmbăta, au fost monitorizate de echipa de proiect, iar rezultatele bune au început să apară. Proiectul se desfăşoară pe durata mai multor ani, astfel încât s-a creat o rutină a pregătirilor şi a implementării, îmbunătăţite anul acesta de vestea unor achiziţii materiale importante. Nu ştim cât vom mai beneficia de asemenea şanse suplimentare la educaţie, însă, fără îndoială, experienţa şi munca depuse sunt demne de laude şi aprecieri.

Erasmus +, eTwinning, Junior Achievement, *Rose* înseamnă pentru liceul nostru o șansă de a racorda educația românească la cea europeană. Anul școlar 2019-2020 și 2020 - 2021 reprezintă resurse deosebite de conturare a unor proiecte în acest sens. Se remarcă continuarea și îmbogățirea activității de pe etwinning,

implicarea activă a 3 colegi pe această platformă de proiecte educaționale: dna profesor Mirela Străjeriu, domnul profesor Vasile Dascălu și semnatara acestui articol, Ionela Aionesă. Proiectele de pe etwinning, aderarea la diverse grupuri de pe platformă înseamnă participarea elevilor la activități, definirea naționalității, a zonei noatre, cunoașterea modului în care se construiește identitatea fiecăruia. Naționalitățile profesorilor și elevilor sunt diferite, la proiecte luând parte diverse țări, fiecare aducând imagini, filme, fotografii reprezentative. Munca pe aceste platforme nu este întotdeauna ușoară, însă e utilă pentru că determină competențe TIC sporite și determină învățarea și colaborarea la un nivel european, îmbunătățind și nivelul de cunoaștere a limbii engleze sau franceze – acestea sunt cel mai frecvent utilizate în comunicare -.

De exemplu, o activitate foarte apreciată de profesori și elevi ar fi schimbul de felicitări cu ocazia Crăciunului. Fiecare încearcă să facă acele felicitări hand made și să găsească mesaje, activități care îi pasionează pentru a le împărtăși colegilor din alte școli ale lumii. Elevii și profesorii participă la conferințe video și învață să lucreze pe platforme educaționale cum ar fi padlet, prezi, să editeze imagini și filme.

Junior Achievement propune un tip de proiecte, neexplorat încă suficient de liceul nostru, dar foarte atractiv, pe diverse domenii : educație pentru sănătate, antreprenoriat, dezvoltare personală, oferind un portofoliu de învățare, o dată ce ai ales tipul de curs pe care îl vei implementa la clasă. Frumusețea acestui proiect este că poți alege să faci și activități de tipul job shadow day, adică să poți participa ca vizitator la cursurile altei clase, să optezi pentru școala, clasa pe care o vizitezi și tema lecției – acum în format online, în alte vremuri,mai fericite, chiar în format fizic -. Pană acum, mai mulți profesori au încercat această platformă, dar participant activ a fost doamna profesor Mirela Străjeriu, care a lăudat la superlativ activitățile propuse și calitatea materialelor trimise pentru activități.

Erasmus + este un program de educaţie foarte vast, având diverse arii, potrivindu-se nevoilor elevilor, studenţilor, tinerilor, cercetătorilor, care acceptă propuneri de proiecte pentru fiecare secţiune, la termenele fixate de Agenţia Naţională pentru Programme Comunitare în Domeniul Educaţiei şi Formării Profesionale. Toate aceste proiecte sunt formulate calitativ, adică respectă formulări, planuri clare de lucru, condiţii fixe de contractare şi realizare ce

promovează o viziune unitară asupra relaţiei şcoală - comunitate europeană. Proiectele reprezintă o variantă de formulare a nevoilor unei şcoli, găsirea unor soluţii şi aplicarea lor prin educaţia în mediul european. Sunt promovate valorile şi principiile Uniunii Europene, precum toleranţa, egalitatea de şanse, comunicarea interculturală, integrarea socială etc.

Anul acesta şcolar, 2020 – 2021, se va desfăşura o bună parte din cele două proiecte aprobate de Agenţia Naţională*, Noi oportunităţi de învăţare şi formare profesională*, proiect VET coordonat de doamna prof. Mirela Străjeriu, ce va determina programe de pregătire a elevilor de la clasele cu profil tehnologic în străinătate, cunoaşterea unor principii de calitate a muncii pe care elevii noştri le vor aplica pe tot parcursul vieţii.

Al doilea proiect, *Metode moderne, non-formal şi digital pentru învăţarea pe tot parcursul vieţii* este coordonat de prof. Ionela Aionesă, iar activităţile vor consta în formarea a 10 profesori în ţări de top în domeniul educaţiei moderne, Finlanda şi Malta. Aceştia vor deveni la rândul lor formatori pentru colegii rămaşi în ţară, vor îmbunătăţi practicile educative şi vom stabili împreună cu colegii profesori, elevii şi părinţii acestora în ce măsură experienţa de învăţare le-a fost utilă tuturor.

Ca atare, la cât mai multe proiecte încărcate de o atmosferă de lucru cât mai fructuoasă şi frumoasă, la colaborări de excepţie care să demonstreze deschiderea şi dragostea faţă de educaţie şi inovare !

LICEU MODERN, EDUCAȚIE MODERNA

de prof. Alin Prisăcariu

PNDL, *Programul Național de Dezvoltare Locală*, sprijină orașul Darabani prin infrastructura din educație, alocând 4 milioane de euro (18.243.751 lei) pentru modernizarea clădirilor *Liceului Dimitrie Cantemir* și utilarea corespunzătoare a lui pentru a deveni unul dintre cele mai moderne din Moldova. Proiectul îndrăzneț aparține inițiativei conducerii liceului, care a dovedit calitățile manageriale și cu alte ocazii, dovedind atenție la problemele cu care se confruntă liceul. S-au modernizat de-a lungul timpului cele trei corpuri de clădiri cu baie interioară pentru fiecare corp de clădire, cu centrală termică pentru corpul B, cu geamuri și uși de termopan pentru toate clasele, corpul PHARE și sala de sport. De asemenea, liceul are și un teren în aer liber, cu gazon sintetic, garduri noi, pentru oferirea unui plus de siguranță și de frumusețe.

Ideile de modernizare cu ajutorul finanțării actuale promise sunt și ele deosebite: construirea unei noi cădiri pentru centrala termică, modernizarea instalaţiilor electrice, termice şi sanitare, reabilitarea energetică, o mansardă cu amfiteatru cu 150 de locuri, un punct sanitar. De asemenea, mobilierul scolar va fi inlocuit in cea mai mare parte. Sălile de curs vor fi dotate cu videoproiector si calculator, conectate la internet.

Sperăm că acest proiect se va realiza cât mai repede, în ciuda perioadei grele prin care trecem. Toate activitățile se desfășoară cu sprijinul Primăriei orașului Darabani și al domnului primar Alin Girbaci, căruia îi mulțumim pentru sprijinul acordat în cadrul acestui proiect.

„Viitorul îţi aparţine!”

De prof. Florin Bejinariu

Proiectul Privind Învăţământul Secundar (Rose), Schema de Granturi pentru Licee are ca beneficiar *Liceul Dimitrie Cantemir*, desfăşurându-se în perioada 27.06.2017- 27.06.2021. Bugetul alocat pentru activităţile prevăzute în proiect este de 449780 lei.

Prima activitate din proiect a fost *Activitatea de sprijin*, în anul I şi anul II, ce a constat în identificarea grupului ţintă al activităţilor, disciplinele la care se desfăşoară pregătirea, selecţia profesorilor şi realizarea lor efectivă. La cele 99 de ore de pregătire realizate în cei doi ani au participat 241 de elevi. A doua activitate constă în organizarea de concursuri pentru elevi, pentru stimularea învăţării şi a participării la cursuri. *Cupa Claselor* e o competiţie realizată între colectivele claselor, pe criterii precum: participarea la activităţi extracurriculare, frecvenţa şcolară şi rezultatele la învăţătură. Alte concursuri de acelaşi fel au fost: *Creaţie şi design vestimentar*, *Antreprenoriatul, o şansă în viaţă.*

Pregătirile pentru examenele naţionale continuă, iar în sprijinul modernizării învăţării anul acesta a fost realizată ultima activitate, dotarea şi amenajarea sălilor de clasă în care se vor desfăşura programul de pregătire pentru examenul de bacalaureat şi activităţi de sprijin pentru elevii din grupul ţintă. De exemplu, s-au achiziţionat 6 laptopuri, 6 videoproiectoare, 5 ecrane de proiecţie, 6 imprimante, mobilier şcolar - 4 catedre şi 28 de bănci cu scaune incluse - care vor utila clasele.

Ca indicatori de impact al proiectului se observă la nivelul elevilor o rată de participare mai mare la examenul de bacalaureat, o rată mult îmbunătăţită în ceea ce priveşte terminarea studiilor liceale, precum şi promovabilitatea la examenul de bacalaureat; în ceea ce priveşte utilarea claselor, există o reală satisfacţie în a lucra într-un mediu modern şi accesibil, acest lucru având un impact direct asupra învăţării.

Aşa cum sugerează şi subtitlul proiectului, *Viitorul îţi aparţine!*, prin eforturile depuse în acest proiect se urmăreşte responsabilizarea elevilor, conştientizarea necesităţii educaţiei şi a spiritului de competiţie pentru calitatea vieţii.

JOB SHADOW DAY, DIN SPAȚIUL REAL ÎN CEL VIRTUAL

De prof. Mirela Străjeriu

Programul *Școala altfel* s-a desfășurat și în acest an școlar însă diferit. Astfel, 12 elevi din clasa a IX-a Profesională Confecții B, de la Liceul ”Dimitrie Cantemir” Darabani au participat la programul internațional JA in a Day – Educație pentru orientare profesională (Job Shadow Day). Activitatea a presupus participarea elevilor la sesiuni online interactive pentru elevi pe teme de orientare profesională, prin proiectul *Eu și viitorul meu!* susținut de OMV Petrom prin programul *RO SMART în Țara lui Andrei*.

Cu ajutorul tehnologiei și resurselor digitale, am reușit să apropiem școala de viața reală, lumea educației de lumea muncii, elevii descoperind cum pot face alegeri potrivite pentru viitor legate de profesia la care visează, cum pot stabili și atinge obiective și cum își pot dezvolta diferite abilități.

Proiectul Job Shadow Day urmărește familiarizarea elevilor cu locul de muncă (activități și responsabilități specifice) prin petrecerea unei zile de lucru într-o companie/instituție (clasele XI-XII) sau la jobul unuia dintre părinți (clasele 0-X), oferindu-le o experiență practică care îi ajută să înțeleagă diverse opţiuni de carieră şi să găsească mai uşor un răspuns la întrebările:

"Ce vreau să devin după ce termin şcoala? Unde vreau să lucrez? Care este cel mai potrivit loc de muncă pentru mine?“.

Activităţile premergătoare au presupus prelucrarea la clasă a materialor puse la dispoziție de către echipa Junior Achivement, urmând ca elevii să realizeze activități de Job shadowing. Contextul epidemiologic nu a mai permis realizarea acestor activități, așa că ele s-au realizat prin participarea elevilor la diferite sesiuni de formare și îndrumare profesională online.

În urma participării elevilor la astfel de sesiuni de formare, elevii pot să definească noţiunile de CV, scrisoare de intenţie, interviu de angajare, meserie; să elaboreze un CV, o scrisoare de intenție. Au aflat cum trebuie să se comporte în cadrul unui interviu; să îşi evalueze interesele personale, pe baza unei fișe de evaluare; să identifice abilităţile necesare practicării unei anumite meserii; să sublinieze rolul, importanţa şi avantajele lucrului în echipă, modul în care fiecare membru al echipei contribuie la îndeplinirea cu succes a atribuţiilor de serviciu; să analizeze relaţia dintre procesul de învăţare şi succesul la locul de muncă.

Job Shadow Day este cel mai mare program internațional de orientare profesională pentru elevi propus pentru săptămâna „Să știi mai multe, să fii mai bun!”

FACE TO FACE:

REVISTĂ ȘCOLARĂ

EU și LICEUL

